AVENTURILE SUBMARINULUI

„DOX”

de H. WARREN

NR. 71

DUŞMANUL MAHARADJAHULUI

Traducere de LIA HARSU

Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

71

Duşmanul maharadjahului

AVENTURILE SUBMARINULUI

„DOX”

de H. WARREN

NR. 71

DUŞMANUL MAHARADJAHULUI

Traducere de LIA HARSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I

PE DRUMURI GRELE

LAHORE ERA ÎNDĂRĂTUL NOSTRU. Domniţa junglei îşi părăsise „poporul" ei şi se înapoiase la tatăl său — începu doctorul Bertram să povestească lui George, în vreme ce submarinul îşi vedea liniştit de drum spre „Insula odihnei". Noi, însă, eram atraşi spre „Paradisul pământesc", spre Kaşmir, unde legendele indiene spun că ar fi fost leagănul neamului omenesc.

Aveam cele mai bune scrisori de recomandaţie către Mahab Singh, maharadjahul acestei ţări minunate, căci prin nenumăratele noastre aventuri pe cari le-am întâmpinat în India deveniserăm foarte cunoscuţi, în primul rând pentru că avuseserăm prilejul să aducem servicii preţioase unor înalţi slujbaşi englezi şi prinţi indieni.

N-aveam vreo ţintă anumită în Kaşmir, ci vroiam nurnai sa vizităm minunata ţară, a cărei frumuseţe n-o întrece nici o alta pe pământ.

Am plecat cu trenul de la Lahore la Jehlam şi de acolo aveam de gând să mergem pe jos până la trecătoarea Pir Pandschal, care se afla la o depărtare de vreo sută zece kilometri. Ne-am fi putut folosi de vreun alt mijloc de transport, dar preferam să mergem apostoleşte, ca să cunoaştem mai de-aproape tara şl oamenii.

Eram siguri de o primire bună la curtea princiară căci guvernatorul din Lahore anunţase telegrafic sosirea noastră. Dar, ascultându-ne rugămintea, nu indicase timpul exact al sosirii, căci vroiam să ne ferim a fi obiectul unei primiri bătătoare la ochi.

Când coborirăm în mica staţiune de cale ferată, privirăm în juru-ne, din obişnuinţă ca şi cum ne-am fi aşteptat la ceva. Eram convinşi noi, înşine de asta si tânjeam după ceva nou, extraordinar, ne intrase in sânge si n-aveam încotro.

Ca întotdeauna stârnirăm luare-aminte a băştinaşilor care populau peronul, în primul rând Pongo cu făptura-i uriaşă şi capu-i grozav. Şi poliţistul englez care făcea de gardă în gară ne luă la ochi, se apropiă apoi de noi si-ne întrebă foarte

politicos, dar cu priviri bănuitoare, dacă ne-ar putea fi de folos cumva.

— Fireşte, răspunse Marian, prietenos. Dacă ai vrea să fii atât de drăguţ, ne-ai putea arăta drumul care duce la trecătoarea Pir Pnndschal.

Automobilul ăla de colo pleacă spre trecătoare, zise poliţistul la fel de politicos ca înainte.

— Vezi că noi vrem s-o luam apostoleşte, răspunse Marian, zâmbind.

— Să-mi fie cu iertăciune, domnilor, zise poliţistul, cu ton autoritar, v-aş ruga să vălegitimaţi. În vremea din urmă situaţia a devenit atât de turbure în ţinutul acesta de frontieră, încât suntem siliţi să-i rugăm pe străini să-şi arate identitatea.

— Cu toată plăcerea, răspunse Marian, prietenos. Te mulţumeşti cu această scrisoare a guvernatorului din Lahore? E o recomandaţie către toate autorităţile ca să binevoiască să ne sprijine în toate privinţele.

Poliţistul făcu „drepţii" şi zise tare şi milităros:

— Domnule Farrow, vă stau cu totul la dispoziţie.

— Nu aşa, dragul meu, râse Marian, vreau numai să-mi arăţi drumul prin oraş ca să ies Ia şoseaua ce duce la Pir Pandschal.

— Vreţi într-adevăr să mergeţi pe jos, domnule Farrow? întrebă politistul, mirat.

— Da, că în felul acesta cunosc mai bine oamenii şl locurile.

— Prilejul cel mai bun pentru asta îl veti avea, probabil, la trecătoare, zâmbi poliţistul, căci în ultimul timp se dau pe acolo atacuri asupra călătorilor. După căte am auzit, guvernul nostru s-a plâns de asta chiar şl prinţului din Kaşmir.

— Ei vezi, asta ar fi tocmai ceva pentru noi, râse Marian, Au fost atacaţi şi călători europeni?

— Nu, că atunci am fi luat alte măsuri, în cea mai mare parte victime au fost Hinduşi.

— Aşa, aşal Dacă nu măînşel locuitorii Kaşmirului sunt în cea mai mare parte mahomedani? Şi tocmai cei câţiva Hinduşi sunt atacaţi?

— Asupra acestui lucru n-am prea stat să chibzulesc domnule Farrow, râse poliţistul. Dacă vreţi, putem merge acum. Îl văd colo pe camaradul care mă schimbă, aşa că am vreme să vă călăuzescprin oraş.

Tocmai când ne pregăteam de drum, Pongo mă pişcă deodată de braţ şi-mi şopti:

— Messer Bertram, om de colo nu bun. Stat aproape noi, a auzit, acum pleacă repede.

Spunând asta arătă cu capul spre un Indian înalt, care se îndepărta cu paşi grăbiţi spre piaţa unde se aflau automobilele. Îi atrag atenţia lui Marian, dar el dădu din umeri şi zise.

— Ce vrei, nu putem face nimic împotrivă lui. Doar nu ne putem lua după el să-l întrebăm de ce stătuse aproape de noi.

De vreme ce Pongo l-a luat la ochi, să ştii că e suspect, rostesc.

— Sunt de aceeaşi părere, încuviinţă prietenul meu, chiar pe o simplă bănuială nu putem porni nimic împotriva Iul.

— Uite că se urcă într-o maşină, zisei eu.

Am putea merge şi noi cu aşa ceva până la trecătoare.

— Crezi de sigur că vrea să ne pândească acolo sus? râse Marian. Eu cred mai degrabă că e un slujbaş al prinţului, aşa că nu vom scăpa totuşi de o primire triumfală.

— Să ştii că aşa e, încuviinţai eu. Cu toate astea ne-am putea încredinţa mal bine decă am pleca şi noi cu o maşina.

— Ba de loc. Vom mergem pe jos, ca să vedem frumuseţile ţării, dragul meu

Se-ntoarse el spre poliţistul care ascultase mirat convorbirea noastră.

— Acum suntem gata de drum. Vrei să fii atât de bun să ne călăuzeşti?

Cu plăcere, domnule Farrow. Din păcate orăşelul nostru n-are lucruri vrednice de văzut, de aceea vă voi duce pe drumul cel mal scurt afară din oraş. Aveţi cale lungă de făcut şi va sfătuiesc să poposiţi cel puţin două nopţi înainte de a ajungeţi în trecătoare.

— Sunt hanuri bune pe drum? întrebă Marian.

— Da, da, atât pe distanţa până la Rajaori, cât şl mei departe, între localitatea asta şi trecătoare. Cel dintâi han este condus de un Chinez, al doilea de un Persan.

— Numai cu două hanuri nu facem nimic, zise Marian, căci depărtare e prea mare. Va trebui deci să-noptăm şi în Rajaori.

— Fireşte, domnule Farrow. Acolo sunt mai multe hanuri. Cel mai mare e ţinut chiar de un European, cred că e Olandez.

— Încă ceva: socot că dela ultimul han înaintea trecătorii nu ajungem într-o singură zi la Srinagar, capitala Kaşmirului. Cunoşti cumva drumul şi de acolo mai departe?

— Din păcate, nu, domnule Farrow. Am fost numai până la trecătoare ca s-arunc o privire în jos, spre valea Kaşmirului.

— În sfârşit, nu face nimic, vom găsi noi undeva adăpost, zise Marian. Şi la urma urmei dacă nu vom avea încotro, va trebui să facem ce-am mai făcut de atâtea ori, adică să dormim sub cerul liber.

Pădurile Kaşmirului sunt însă bogate în sălbăticiuni, zise călăuza noastră. Sunt populate mai ales de urşi, în număr foarte mare.

— Nu ne e teamă nouă de ei, râse Marian. Aprindem un foc mare şi-i alungăm. Şi chiar dacă ar cuteza să se apropie, avem la îndemână minunatele noastre arme, cu cari ara răpus noi sălbăticiunii şi mai ceva ca urşii.

Poliţistul se opri şi zise:

— Aşa, domnilor, şoseaua asta duce la Rajaori şi de acolo mai departe, în trecătoarea lanţului de munţi Pir Pandschal. A fost o cinste pentru mine să vă fiu călăuză şi nădăjduiesc că vă veti întoarce cu bine.

— Sper şi eu, ba simt chiar sigur, râse Marian.

Ne luarăm rămas bun de la amabilul poliţist şi pornirăm repede pe şoseaua albă. Era încă devreme şi timpul era răcoros. Dar soarele începuse să urce pe cer, incălzindu-ne cu razele sale.

Marian se împotrivise să luăm prea multe merinde din Lahore, căci credea că în drumul nostru spre Srinagar vom găsi unde cumpăra conserve.

La început, priveliştea era tipic indiană. Plantaţii de bumbac şi orez de amândouă laturile şoselei, dar după câteva ceasuri, trecând hotarul Kaşmirului, priveliştea se schimbă. Dădurăm întâi de jungle, cari se deosebeau de acele din sudul Indiei prin faptul că erau mai luminoase, începurăm să fim cu băgare de seamă, căci se putea să se aţină pe acolo tigri, pantere sau alte fiare. Pe lângă asta deveni şi mersul mai greu, deoarece pe de o parte căldura era tot mai puternică, iar pe de alta şoseaua începu să urce.

Din îndărătul nostru, departe, se auzi deodată sunetul unul claxon de automobil. Ne întoarserăm privirea şl văzurăm o maşină venind în goană nebună. Deoarece stârnise un nor uriaş de praf, ne dădurăm repede în lături de pe şosea, Marian şi Pongo pe partea dreaptă, eu pe cea stângă. Pătrunsei o bucată bună în desiş, mă oprii într-o rarişte şi printre copaci putui cuprinde cu privirea o parte din şosea.

Maşina se apropia. Ciudat era faptul că-şi încetinise viteza. De ce oare?

Vedeam umbrele celor cari stăteau în fundul maşinii deschise şi deodată auzii o izbitură puternică deasupra capului în trunchiul copacului

uriaş de care mă sprijineam — apoi maşina dispăru.

La sgomotul ciudat ce se produsese deasupra mea mă-ntorsei brusc şi privind în sus spre beţele de bambus văzui urma atacului viclean care se dăduse asupra mea. O gaură mică şi rotundă în lemn îmi dovedi că se trăsese asupră-mi cu un pistol care trebuia să fi avut o colosală forţă de pătrundere. În primul moment fusei speriat, apoi însă mă cuprinse furia şl smulgăndu-mi puşca de pe umăr pornii cu paşi mari spre şosea, ca să trimit în urma maşinii o salutare de plumb...

Dar când ajunsei pe şosea, îmi dădui seamă cu părere de rău că automobilul dispăruse după cotitura drumului.

— Ei, Robert, ce vrei să împuşti? îl auzii în clipa aceea pe Marian, din partea cealaltă, care tocmai ieşea din desiş, urmat de Pongo.

— Pe individul din maşină, răspunsei eu, furios. A tras asupra mea.

— Ce? făcu Marian şi din câţiva paşi fu lângă mine. Te-a nimerit, Robert? mai întrebă el, privindu-mă îngrijorat.

— Din fericire, nu, zisei, dar glonţul a trecut doar la câţiva centimetri deasupra capului meu şl a lovit în bambus.

— În maşină om rău, zise in aceeaşi clipă Pongo, care se apropiase.

— Ce? făcui eu, sărind în sus. L-ai recunoscut iar pe omul acela? A fost acelaşi care ne-a spionat în Jehlam?

— Fost om rău, repetă credinciosul uriaş.

Hm... chestia începe iarăşi frumos, zise Marian după o pauză scurtă.

— Cine să se intereseze oare de noi, de cum am păşit pe teritoriul Kaşmirului?

— Nici eu nu-mi pot lămuri asta, răspunsei, căci n-am fost chemaţi în ajutor de nimeni, aşa că nu ne putem aştepta să dăm de duşmani.

— Poate că ne-a asemuit cu alţii, îşi dădu cu părerea Marian, dar când stau şi mă gândesc mai bine îmi zic că tot pe noi ne-a luat la ochi, căci Indianul şi-a îndreptat atenţiunea asupra noastră, abia când poliţistul din Jehlam mi-a rostit numele. Poate că omul acela e un membru al bandei de tâlhari care îşi face veacul la trecătoarea Pir Pandschal, şi s-o fi gândind că suntem pe urmele lor. Din păcate ne-am făcut cunoscuţi prin aventurile noastre !

— Să ştii că aşa e, încuviinţai eu. Păcat că nu le-am putut spune indivizilor că puţin ne pasă de ticăloşiile lor.

— Ia spune, Robert râse Marian vrei cumva să tăgăduieşti că ai arătat şi tu mare interes la povestirea poliţistului? Sau te vei da în lături dacă prinţul ne-ar ruga să luăm pe seama noastră prinderea acestei bande? Cred că în privinţa asta suntem amândoi plămădiţi din acelaşi aluat.

— Asta fără doar şi poate, încuviinţai eu, râzând. După cât se pare, banda asta mă cunoaşte foarte bine. Slavă Domnului, am avut destul de-aface cu piraţi şi alţi domnişori de felul acesta, aşa că s-ar putea lesne să fie în banda asta vreunul care ne cunoaşte dinainte.

Vezi, tot aşa mi-am zis şi eu, răspunse Marian, cu însufleţire. Poate că revedem cunoscuţi vechi colo sus.

Tot ce se poate, zisei eu. Fapt e că omul acela a făptuit o mare nechibzuintă trăgând asupra noastră, căci prin asta ne-a prevenit.

Hm... nu ştiu ce să spun — făcu Marian, după oarecare chibzuială. Punctul acesta îmi dă de gândit. Dacă, presupunând că face parte din bandă, ar fi trecut fără să ne facă nimic, atunci domnişorii din trecătoare ne-ar răpus fără să prindem de veste. Trebue doar să-şi fi spus că prin glontul lui a primejduit tot planul.

Stăteam încă în mijlocul şoselei şi priveam spre luminişul unde era să fiu răpus de glonţul

necunoscutului din maşină. Deodată furăm ghiontiţi cu atâta putere încât zburarărăm împreună în desişul din fata noastră. Şi în acelaşi timp Pongo răcni:

— Massers, băgare de seamă.

Trecu apoi ca un fulger pe lângă noi, în vreme ce căutam să ne recăpătăm echilibrul. Şi când privirăm năuciţi în juru-ne, văzurăm doar un nor uriaş de praf pe şosea, care se îndrepta vertiginos spre Jehlam.

— Ah, care va să zică s-a înapoiat şi a vrut să ne calce cu maşina , zis Marian.

— Om rău e în maşină, spuse Pongo.

— A, ai văzut şi asta! făcu prietenul meu. Pongo eşti un om minunat.

Strânserăm braţul uriaşului, apoi zisei;

— Mariane, sunt încredinţat că duşmanul acesta misterios s-a ascuns undeva înaintea noastră. Şi când vom ajunge la locul acela, ne va împuşca în toată liniştea.

— Tot ce se poate, încuviinţă Marian. În cazul acesta ar fi mai bine să părăsim şoseaua şi să ne urmăm drumul prin junglă.

Zis şi făcut. Părăsirăm şoseaua, pătrunserăm vreo cincizeci de metri în pădure, pornind apoi spre nord-vest, în direcţia trecătoarei îndepărtate.

Aproape două ceasuri merserăm prin căldura tot mai arzătoare, apoi ne oprirăm într-un luminiş mic, unde Marian propuse să îmbucăm ceva, apoi să ne odihnim puţin.

De partea cealaltă a luminişului era un cireş sălbatec, dovadă că ne apropiam de tara-minune a Kaşmirului. Ne aşezarăm lagărul la rădăcina arborelui uriaş şi în vreme ce noi săpam o groapă pentru foc, Pongo aduna vreascuri, cu cari făcurăm un focşor, pentru a ne încălzi conservele.

După ce mâncarăm, ne lăsarăm odihnei vreun ceas la umbra copacului. Ne ridicarăm apoi şi aruncându-ne bagajul în spinare pornirăm din nou prin desiş.

Deodată ne trezirăm la marginea unor câmpuri întinse de orez. Şoseaua era la vreo cincizeci de metri la stânga noastră şi privirăm îndelung într-acolo, înainte de a pătrunde printre spicele foşnitoare, unde căldura era cumplită.

II
HANUL CHINEZULUI

MERSERĂM VREO DOI KILOMETRI pe digurile înguste cari străbat câmpurile ce stau sub apă, după aceea îl auzi pe Marian spunând:

— Acum putem merge iar pe şosea, către cea mai apropiată pădure ce cu mult înaintea noastră şi deocamdată duşmanului nostru nu i se prezintă nicăieri vreun loc unde să se poată ascunde.

Eram peste măsură de bucuros că pot părăsi terenul acesta neplăcut şi alergai repede spre digul transversal care ducea spre şosea. Se vede treaba, însă, că nu e bine să te bucuri prea repede, căci în graba mea alunecai de pe dig şl căzui în apa mocirloasă.

Şi ca şi cum asta n-ar fi fost deajuns, mă trezii deodată în primejdie de moarte, căci pe când mă sileam să ies din nămol, spicele de orez din apropiere foşniră şl în clipa următoare se ridică, şuierând, o cobra uriaşă, aproape neagră, la câţiva centimetri numai de mine.

Rămăsei imediat în nemişcare, ca să nu întărât şarpele. Dar situaţia mea nu înceta să fie din cele mai grozave.

Un fulger străbătu văzduhul şi capul ameninţător al şarpelui zburară în lături. Sări în sus, căd sângele trupului care se zbătea, mă stropi în faţă. Cu scârbă dădui în lături cu piciorul reptila retezată, mă căţărai repede pe dig şi strânsei mişcat mâna viteazului Pongo.

El îşi dăduse îndată seama de primejdia în care mă aflam, se lăsase în genunchi şi, cu cuţitul său

de spintecat rechini, înlăturase pericolul.

Ca întotdeauna, uriaşul făcu o mutră încurcată la mulţumirile noastre şi zise:

— Massers merge mai departe. Aici mulţi şerpi.

Îi ascultarăm sfatul şi pornirăm la drum.

Ajungând în şosea, privirăm câtva timp îndărăt, dacă nu cumva se ivea din junglă duşmanul nostru. Nimeni nu se arăta însă şi Marian zise:

— Aţi pierdut cam mult timp cu mâncarea şi odihna. În vremea asta, el putea lesne să ne-o ia înainte, ca să se ascundă în pădure. Prin urmare, când vom ajunge la cei dintâi copaci, va trebui să părăsim din nou şoseaua. Slavă Domnului, nu s-arată să fie junglă pe acolo, ci pădure bătrână.

— Care, însă, poate fi mult mai deasă ca junglele, zisei eu.

— Atunci va trebui să ne croim drum, spuse Marian. E mai bine aşa, decât să ne trezim cu vreun glonţ pe nepusă masă.

— Cred şi eu.

Cu toate că eram foarte obosiţi, mergeam voiniceşte şi acum vedeam ceva mai lămurit pădurea dinaintea noastră. Era din copaci înalţi de teak şi atât cât puteam recunoaşte de departe, aceştia nu erau prea deşi.

Repede, dar cu multă băgare de seamă, ne apropiarăm de marginea pădurii. În cele din urmă, ajunserăm la vreo cincizeci de metri şi ne oprirăm, căci acum trebuia să se hotărască. Ţineam puştile pregătite în mână, ca să putem răspunde unui eventual atac. Dar nu se arătă nimeni.

— Ce să ne mai facem griji, zise Marian. Rămânem pe şosea şi pace! Dacă va fi să ne ajungă soărta, se poate întâmpla tot atât de bine şi în pădure.

— Ai dreptate, Mariane. Să mergem deci mai departe!

Aşa şi făcurăm. Marian cerceta cu privirea în dreapta, eu în stânga, în vreme ce Pongo — după cum ştiam foarte bine, îşi avea ochii pretutindeni.

Merserăm vreun kilometru prin pădure şi prietenul meu clătină din când în când capul, ca şi cum liniştea aceea nu-i plăcea de fel; eu deveneam tot mai neliniştit, căci mă gândeam ce putea plănui necunoscutul nostru vrăjmaş, pentru a ne înlătura în mod sigur.

Deodată se făcu în dreapta un luminiş mare şi câteva clădiri frumuşele dovedeau că ajunseserăm la mult-căutatul han al Chinezului.

Cu aceeaşi băgare de seamă ca până acum, păşirăm cu armele în mână spre uşa de intrare. Marian o deschise şi-mi strigă peste umăr:

— Pare că ne-am înşelat , Robert.

— Da, încuviinţai dar cine ştie ce ne mai aşteaptă.

Intraserăm într-o odaie mare şl curată. Un Chinez tânăr, îmbrăcat europeneşte, cu chipul simpatic şi inteligent, păşi spre noi, făcu o plecăciune politicoasă şi, spre mirarea noastră, spuse intr-o germană fără cusur:

— Bună ziua, domnilor. Îmi daţi voe să mă prezint: doctorul Tsao, proprietarul acestei case. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am dori să rămânem peste noapte aici, răspunse Marian. Înainte de asta, am vrea să luăm şi ceva în gură. Trebue şâ vă spun însă că nu m-aş fi aşteptat să vă aud vorbind atât de bine nemţeşte.

La aceasta, chinezul zâmbi, apoi zise:

— Am studiat trei ani Ia Heidelberg, după aceea am fost nevoit să viu acasă şi să iau locul tatâlui meu, deoarece el a murit.

Tsao ne duse la etaj, unde căpătarăm trei odăi alăturate, foarte curate şi cu mobilă bună. Probabil că hanul avea clienţi, altminteri Chinezul n-ar fi făcut atâta cheltuială. Din păcate, odăile n-aveau comunicaţie între ele. Văzurăm însă că broaştele la uşile ce dădeau pe coridor erau foarte trainice şi complicate şi, când Tsao băgă de seamă că arătam interes pentru asta, ne zise:

— Sunt broaşte de siguranţă, domnilor, cari nu seamănă una cu alta. Le-am pus pentru ca fiecare călător să se simtă în siguranţă.

— E atât de nesigur ţinutul acesta? întrebă Marian râzând.

Observai cu oarecare nelinişte că Tsao îndreptă spre el o privire ciudată prin ochii întredeschişi, apoi zise, dând din umeri:

— Nu ştiu dacă domnii, cari vin de sigur din Jehlam, n-au auzit acolo că la trecătoarea Pir Pandschal îşi face veacul de câtva timp o bandă de jefuitori. Din pricina aceasta, socot nimerit să mă îngrijesc de siguranţa clienţilor mei.

— E foarte frumos din partea dumitale, zise Marian, dar mă gândesc că trecătoarea cu pricina e cam departe. Crezi că banda ar putea veni până aici?

— Cu o maşină, drumul se face repede, răspunse Chinezul zâmbind.

— Aha! să nădăjduim totuşi că nu ni se va întâmpla nimic, râse Marian. Acum ne vom face puţin toaleta la repezeală, apoi vom coborî la masă.

Tsao se înclină adânc şi ieşi. Ma aflam singur cuMarian şi îndreptându-mă spre uşă ca să mă duc în camera mea, prietenul meu zise, într-o doară:

— Interesant bărbat acest doctor Tsao.

— Da, încuviinţai, nu ştiu însă bine ce să cred despre el.

— Nici eu nu ştiu încă, Robert, dar poate că în timpul şederii noastre aici, o vom afla. Acum schimbă-ţi repede hainele, căci sunt flămând ca un lup.

În odaia mea, dezbrăcai hainele murdare, pusei un costum curat şi abia fui gata cu treaba asta, că un pui de Chinez intră în odaie, după ce bătu în uşă şi, într-o englezească îngrozitoare, ceru să-i dau costumul ca să-l cureţe.

Eram surprins peste măsură că Tsao se îngrijea atât de mult de clienţii săi; dădui băiatului

costumul şi-l întrebai când mi-l aduce înapoi.

— Mâine dimineaţă, răspunse el.

Păşii pe coridor şi încuiai camera. În acelaşi timp veniră din odăile lor şi Marian cu Pongo. Când intrarăm în sala mare de jos, văzurăm aşezată o masă la fereastră, de unde puteam privi afară pe şosea. Abia luarăm loc, la invitaţia lui Tsao, că se şi aduse mâncarea, o minunată friptură de vânat, stropită cu un vin tot atât de bun.

După ce ne potolirăm foamea, mai râmaserăm de vorbă la un pahar. Nu prea aveam noi prilejul adesea să stăm sub un acoperământ omenesc, la o masă ca lumea. Numai Pongo ceruse îngăduinţa să se retragă şi ieşise din casă.

Bănui imediat că voia să se încredinţeze dacă adăpostul nostru era într-adevăr sigur. Cât despre duşmani, eram sigur că-l va dibui el, oricât de ascunşi ar fi aceştia.

La invitaţia lui Marian, Tsao lua loc la maşa noastră, dar refuză paharul cu vin pe care i-l oferi. Prietenul meu întrebă dacă hanul era vizitat adesea de drumeţi. Doctorul răspunse, zâmbind, că era mulţumit. După câtva timp, Marian mai întrebă:

— Îmi pare , domnule doctor, ca fost azi un automobil care a venit cu puţin înaintea noastră.

Auzind aceasta, Tsao tresări puternic, apoi zise şovăind:

— Este adevărat, domnilor. Era un automobil care a trecut numai, dar n-a tras aici, ci a trecut prin faţa hanului. L-am văzut întâmplător prin fereastra.

M-am încredinţat în aceeaşi clipă că Tsao minţea şi eram încredinţat ca şi Marian gândea la fel, căci zise liniştit:

— As fi vrut să stau de vorbă cu cei dinlăuntrul lui, căci mi se pare ca am văzut pe unul din ei în Jenam.

— Atunci trebuie să fi mers foarte repede în dreptul hanului ... Nu am putut observa din cauza grabei cu care circula .

Atunci, se vede ca m-am înşelat, răspunse Marian. La urma urmei nici nu e atât de important.

— Urmăriţi un scop anumit cu vizita dumneavoastră, în Kasmir? întrebă Tsao. Poate vă pot fi de folos cu ceva?

— O, nu, răspunse Marian, vrem numai să cunoaştem ţara şi oamenii. Apoi mai vrem să facem o vizită maharadjahului.

— Maliab Singh, actualul maharadjab, vă va primi cu greu, zise doctorul şovăind. Am auzit că are necazuri mari acum.

— Ei, atunci vom călători, zâmbi Marian. Pentru noi, lucrul cel mai de seama e să cunoaştem frumuseţile Kaşmirului.

— E frumoasă ţara, ce-i drept, zise doctorul, cu însufleţire, dar ştiu ca dacă dumneavoastră, cari aţi văzut atâtea, veţi preţui frumuseţea ei! Dacă vă face plăcere, v-aş da o călăuză pricepută.

— Nu, nu, ne place mai mult să fim singuri.

— Dacă mergeţi pe jos, poate să întâmpinaţi primejdii la trecătoare, zise Tsao, după ce chibzui câteva clipe. Călătorii, în special Europeni, cari trec cu maşina peste trecătoare, sunt lăsaţi în pace, dar de pedestraşi se cam leagă.

— Las-că ştim noi să ne apărăm, zâmbi Marian. Cred că le-ar părea rău bandiţilor dacă ne-ar căuta pricină.

— Fireşte, domnilor, aveţi arme minunate şi or să se teamă de Uriaşul acela care vă însoţeşte, pare să fiţi şi oameni foarte puternici, dar ce aveţi să faceţi împotriva unei forte superioare, care o mai fi stând şi ascunsă?

— Las-că nu vor ajunge lucrurile atât de departe! zise Marian, zâmbind, şi se ridică. Trebuie să mărturisesc că sunt cam obosit, marşul pe care l-am făcut m-a istovit şi mâine în zorii zilei, trebuie să pornim la drum. Ne îngădui, deci, d-le doctor, să ne retragem, în camerele noastre?

— Ia te uită, s-a lăsat noaptea şl eu nici n-am băgat de seamă, în toiul discuţiei, zise Tsao, mirat.

Vă doresc odihnă plăcută, domnilor.

— Mulţumesc, asemenea, domnule doctor

Când ajunserăm cam la jumătatea sălii, Tsao striga după noi:

— Dar unde e însoţitorul dumneavoastră, domnilor?

— N-avea grija, va veni şi Pongo, răspunsa Marian.

Observai că la auzul acestui nume, Chinezul tresări puternic. Dar se stăpâni repede şi zise mirat:

— Pongo? Ce nume caraghioş! A! mi se pare că l-am mai auzit. Nu sunteţi dumneavoastră. domnii Farrow şi Bertram?

— Ba chiar noi suntem, zâmbi Marian. Iartă-ne, te rog, că am trecut cu vederea să-ne prezentăm.

— Hm!, atunci cred că nu vă temeţi dv. de bandiţii de la trecătoare, zise Tsao. Aşa fiind, de sigur că veţi fi primiţi şi de maharadjah.

— Crezi cumva că ne va cere să-i dăm ajutorul nostru? Cunoşti ceva amănunte cu privire la necazurile sale?

Tsao îşi întoarse repede privirea în altă parte.

— Nu, nu, zise el apoi. Nu ştiu nimic hotărit. Nişte călători spuneau că ar avea necazuri mari.

— Aşa! Vom vedea atunci dacă nu-i putem risipi necazurile acestea, zâmbi Marian. Ah, uite-l pe Pongo.

Credinciosul nostru tovarăş intră în han, venind de afară. Nu spuse nimic, dar ochii-i scânteiau şi asta era pentru noi un semn că descoperise ceva de seamă. Ne despărţirăm de Chinez şi urcarăm la etaj intrând cu toţii în odaia lui Marian, care-l întrebă îndată pe credinciosul uriaş:

— Ia spune, Pongo, ce ai văzut?

— Om rău văzut! răspunse Negrul. Fugit, înainte ca Pongo poate prinde la el.

Ne uitarăm unii la alţii, îngrijoraţi. Asta era o veste importantă, ce-i drept. Oare hangiul chinez să fie tovarăş cu ei ?

— Foarte neplăcută chestie, întrerupse tăcerea Marian in cele din urmă. Acum trebue sa stăm de veghe cu schimbul peste noapte. Am impresia că toată afacerea asta stă în legătură cu plănuita noastră vizită la maharadjah.

— Tăcere, Massers! zise deodată Pongo. Afară om.

Noi nu auziserăm nimic, dar când Marian fu acum dintr-o săritură la uşă şi o deschise brusc, doctorul Tsao stătea afară şi întrebă, zâmbind, dacă doream să fim treziţi a doua zi.

Marian îi mulţumi politicos, spunând că obişnuiam să ne trezim singuri în zorii zilei. Chinezul se înclină şi se făcu nevăzut, fără zgomot.

— Frumos! şopti Marian după câteva dipe. De sigur că a auzit că îl suspectezi, Robert. Cred că ar fi mai bine să ne petrecem cu toţi noaptea în camera asta. Ia aduceţi-vă bagajele şi armele!

Treaba fu făcută repede, şi când furăm iar împreună, orânduirăm veghea. Eu făceam începutul, apoi venea Pongo, iar al treilea era Marian.

Prima mea veghe era uşoară, căci camarazii nu se culcară îndată ci îmi ţinură tovărăşie, până veni rândul lui Pongo. Mă culcai pe canapea şi adormii îndată.

Marian mă trezi. Îşi făcuse şi el veghea şi îmi şopti la ureche:

— Robert, atăt Pongo, cât si eu am auzit sgomote suspecte în casă, iar afară, în faţa ferestrelor, trebuie să fi fost oameni. Fii cu băgare de seamă şi tine pistolul pregătit! Cred că Tsao ăsta n-are cugetul curat.

Mă dădui jos de pe canapea şi Marian îmi luă locul. Pongo dormea în pat.

Mă aşezai la masă, pusei revolverul şi lampa de buzunar la îndemână şi rămasei în aşteptare.

Să fi trecut vreo jumătate de ceas, când mă cuprinse deodată o oboseală atât de mare încât abia

puteam ţine ochii deschişi. Mă ridicai repede şi începui să măsor odaia în lung şi-n lat.

După vreo zece minute tresării, căci auzii lămurit un sunet, ca şi cum cineva ar fi umblat la geamul ferestrei. Nu mi-a trebuit multă bătaie de cap ca să-mi dau seamă că cineva tăia geamul.

Mă apropiai în vârful picioarelor de masă, luai pistolul în mâna dreaptă şi lampa de buzunar în cea stângă. Dar nu mai avui nevoie de lampă, căci în clipa când vrui s-o aprind, luna răsări pe cer şi în lumina ei orbitoare zării în odaia noastră umbra ameninţătoare a unui cap omenesc.

În mai puţin de o secundă văzul că era un Indian şi fără să stau pe gânduri ridicai arma şi slobozii un glonţ în geam. Dar misteriosul individ de afară fu mai repede ca mine. El trebue să fie observat gestul meu şi cu iuţeala fulgerului dăduse capul de o parte.

Marian şi Pongo săriră repede în picioare la auzul detunăturii, dar când prietenul nostru Negru deschise fereastra şi privi afară, nu se mai vedea nimeni.

— Ciudat!, făcu Marian. Aş vrea să ştiu numai dacă Tsao ăla e amestecat aici. Probabil că aşa e, căci aş pune rămăşag că el îl cunoaşte pe Indianul care a tras asupra ta, Robert.

— Stai! Acum ştiu! strigai eu, înfuriat. Fără îndoială că a fost acelaşi individ care a tras asuprămi din maşină. Ce-o fi având el cu noi? Suntem doar cu totul nevinovaţi.

— Suntem nevinovaţi până nu dăm ochi cu maharadjahul. răspunse Marian. Şi probabil că de asta se tem oamenii cari stau în legătură cu duşmanul nostru;

— Masser, tăcere! mormăi bunul nostru Pongo, în întunericul odăii. Om pe coridor.

Stăteam încă la masă, cu pistolul în mână. Luai repede lampa de buzunar, mă repezii spre uşă, pe care o descuiai şi o deschisei repede şi luminai afară pe coridor.

În faţa mea stătea zâmbitor... doctorul Tsao.

III
LA STĂPÂNITORUL KAŞMIRULUI

— CE CAUŢI AICI?, mă răstii eu la el.

— Ah, domnul doctor, zise în aceeaşi clipă Marian, în spatele meu. De sigur că ai auzit împuşcătura din odaia noastră. Închipuieşte-ţi, un Indian străin încercase să taie geamul de la fereastră.

— Asta e cât se poate de neplăcut, zise Tsao, părând foarte necăjit. De când am preluat hotelul e pentru prima oară că nişte pasageri de ai mei sunt deranjaţi în felul acesta.

Nu aprinseserăm lampa de masă şi asta fu norocul nostru, căci deodată detună afară o împuşcătură, glonţul, sparse geamul, şuieră printre capetele noastre, trecând deasupra Chinezului ce stătea în faţa noastră şi se înfipse în peretele coridorului.

Lumina lămpii mele îl învăluia pe doctorul Tsao si fui surprins văzând cât de calm ramaseşi. Căci, deşi glonţul ii trecuse doar la câţiva centimetri deasupra capului, nici un muşchi de pe faţa sa nu tresări. Stinsei imediat lampa de buzunar şi întrebai cu asprime:

— Si aşa, doctore, nu găseşti nimic de spus când se trag gloanţe asupra pasagerilor d-tale. Cel puţin am observat că nu te-ai speriat deloc când glonţul ţi-a trecut deasupra capului.

Tsao râse, apoi zise:

— Domnule Farrow, eu nu mă speriu nici chiar dacă zeci de gloanţe ar şuiera deasupra capului meu. Ce mi se poate întâmpla? Dacă m-ar nimeri, peste o clipă voiu fi la strămoşii mei, atâta tot. Şi asta e soarta cea mai frumoasă ce poate fi hărăzită unui om pe pământ. Zău că nu ştiu cine a tras

asupra dumneavoastră, dar cred că numele dumneasvoastră sunt destul de cunoscute în toată India şi că vă puteţi aştepta să întâlniţi pretutindeni duşmani.

Era adevărat şi tonul cu care rostise Chinezul cuvintele, părea cu totul nevinovat — cu toate astea nu putui scăpa dc o bănuială ce-o aveam împotriva lui.

Înainte însă de a-i răspunde cu asprime, cum vroiam, Marian zise liniştit:

— Drept e că am adus oarecare turburare în casa d-tale, domnule doctor. Te rog să ne ierţi şi mă declar dispus să plătesc toate pagubele. Trece, te rog, şi geamul spart în socoteala mea.

— Dar bine, domnule Farrow, nici nu poate fi vorba de asta, răspunse Tsao, jignit. Eu... regret într-adevăr foarte mult că a trebuit să vi se întâmple aşa ceva tocmai în casa mea.

— Dar bine, domnule doctor, zise Marian, pe acelaşi ton, ce vină ai d-ta? Şi de vreme ce suntem musafiri atât de primejdioşi, fireşte că trebue să răspundem de orice pagubă. Nădăjduiesc că nu vom mai fi supăraţi de-acum încolo, deoarece prietenul nostru Pongo stă de veghe la fereastră aşa că cred că ne putem culca fără teamă.

— Sun... sunteţi foarte curajoşi, îngâimă Tsao. Nu cred ca alţii în locul dv. să rămână tot atât de liniştiţi .

— Eh, asta o înveţi cu timpul, râse Marian, care mă împinse în lături şi se apropiase şi el de uşă. Ingăduie-mi, domnule doctor, să închid la loc uşa. Fii încredinţat că puşcaşul acela ascuns nu va avea noroc cu noi.

Fără s-aştepte răspunsul Chinezului, închise uşa. Auzii nelămurit glasul lui Tsao, care murmura, probabil, un bună seara, apoi Marian îmi şopti:

— E ceva ,,putred" aici şi trebue să fim cu ochii-n patru. Cred însă că vom avea linişte pentru restul nopţii, aşa că putem merge la culcare. Nici Pongo nu mai trebuie să stea de pază, căci la urma

urmei avem cu toţii un somn atât de uşor că vom auzi îndată cel mai uşor zgomot.

Deoarece eram, într-adevăr, foarte obosit după marşul lung din timpul zilei, nu mă mai împotrivii, ci mă trântii lângă el pe pat, iar Pongo se întinse pe canapea.

Noaptea trecu în linişte.

A doua zi dimineaţă intrând în salon, complect echipaţi pentru drum, Tsao ne ieşi înainte, frecându-şi mâinile.

— Eu v-aş sfătui totuşi să luaţi o maşină, zise el, căci se pare că aveţi aici potrivnici care procedează fără nici un fel de scrupule.

Marian zâmbi şi răspunse liniştit:

— Dragă domnule doctor, asta nu ne sperie deloc. Am spus că vrem sâ mergem pe jos in Kaşmir şi aşa rămâne.

— Cum doriţi! zâmbi Chinezul. Eu v-am vrut binele.

Îmbucarăm ceva la repezeală, apoi Marian plăti socoteala şi ieşirăm din hanul suspect.

Marian o luă îndată la picior până ne îndepărtarăm simţitor de han, apoi îşi încetini pasul şi după câtva timp se aşeză brusc pe marginea şoselei.

— Aşa, zise el, acum să aşteptăm niţel aici; cred că vom întâlni în curând o maşină.

— Care va să zică ai renunţat să mergi pe jos? întrebai eu, mirat.

— Da, căci duşmanul nostru va fi stând probabil în legătură cu Tsao şi va fi aflat că avem de gând să mergem pe jos, aşa că trebue să-l luăm prin surprindere.

Pongo nu luă parte la discuţie, ci iscodea cu băgare de seamă de jur-împrejur. Se scurseră astfel vreo două ceasuri şi începui să-mi cam pierd răbdarea, când se auzi un duduit slab, care se apropia repede.

Un automobil minunat, o maşină de lux cum rar se vede, venea dinspre Kaşmir. Afară de

conducătorul băştinaş se mai afla intr-ânsa un Indian foarte distins.

Eu n-aş fi cutezat să opresc maşina asta boierească, dar Marian sări îndată în picioare, se repezi spre mijlocul şoselei şi ridică mâinile… Şi, spre uimirea mea, maşina opri îndată, Indianul distins coborî şi întrebă politicos, într-o englezească perfectă:

— Am onoarea cu domnul Farrow?,

— Da, răspunse prietenul meu. Cred că nu mă înşel presupunând că prinţul Mahab Singh ne trimite maşina în întâmpinare?

— Aşa e, domnule Farrow, răspunse Indianul, făcând o plecăciune adâncă. Îngăduiţi-mi să mă prezint: sunt primul ministru Randschit.

— Încântat, domnule Randschit, zâmbi Marian, amabil. Acesta e prietenul meu Robert Bertram Şi cestălalt e credinciosul nostru însoţitor şi prieten Pongo.

Indianul îmi strânse mâna, tresări puţin când îl zări pe Pongo, dar îl salută apoi şi pe el cu amabilitate.

Uriaşul Negru luă loc lângă şofer, pe când pe noi ministrul ne pofti să ne aşezăm în maşină.

Astfel scăparăm de mersul pe jos şi ajunserăm în primele ceasuri ale amiezii la hanul Persanului, pe care-l aveam trecut în planul nostru de călătorie. Îmbucarăm ceva la repezeală, apoi minunata maşină porni pe şoseaua din munţi, care ducea la trecătoarea Pir Pandschal, cocoţată la 3.500 metri înălţime.

În tot timpul drumului, Marian nu prea vorbise mult, aciuit în colţul său. Când ne apropiarăm însă de trecătoare, deveni mai vioiu. Îmi aruncă o privire scurtă şi, fără ca ministrul, ce stătea în faţa noastră, să fi observat ceva, scoase revolverul din buzunar. Eram cam mirat de asta, dar îi urmai pilda şi luai la ochi partea stângă a şoselei, care zrabura pe dinaintea noastră.

Cu un semnal scurt din claxon, maşina pătrunse în trecătoarea îngustă care taie în două uriaşul lanţ de munţi Pir Pandschal. Primul ministru tocmai se întoarse spre noi şi arăta spre o stâncă de formă ciudată, de care ne apropiam cu viteză ameţitoare. Vroia probabil sa ne arate o minune, dar vorba îi se opri pe buze, căci în aceeaşi clipa răsunară împuşcături de ambele laturi ale şoselei şi gloanţele şuierară ameninţător de aproape de capetele noastre. Revolverul lui Marian răspunse în aceeaşi clipă şi deoarece şi eu văzui câteva ţevi de puşcă ce dovedeau prezenţa bandiţilor. Golii la repezeală încărcătorul armei mele.

Nu puteam şti dacă am nimerit pe cineva, căci lucrurile se petrecuseră prea repede. Ieşiserăm din trecătoare, când ministrul izbuti să îngâne:

— Dar, dar, domnilor, ce fu asta?

— Probabil împuşcături, râse Marian, bine dispus. Ceea ce mă bucură e că frumoasa maşinăa scăpat neatinsă.

Randschit clătină capul apoi zise, ca pentru sine:

— Poate că stăpânul meu are dreptate.

— Ce înţelegi prin asta? se grăbi să întreba Marian.

Sfetnicul înălţă din umeri, enervat .

— O, domnule Farrow, zise el apoi, lasă că vă va povesti stăpânul meu, prinţul, mai bina ca mine.

— Fie!, spuse Marian, după câteva clipe. Recunosc că nu puteţi sau nu vreţi să-mi destăinuiţi nimic. Să lăsăm deci până vom ajunge la Srinagar.

Coboram acum într-o vâlcea minunată, trecurăm prin păduri bătrâne, apoi veniră pădurici cu pomi fructiferi, şi când ajunserăm în valea proriu-zisă, ne izbi în faţă parfumul trandafirilor sălbateci, al iasomiei şi al altor flori. Era un adevărat rai pământesc.

În cele din urmă ajunserăm în Srînagar, capitala ţării. Oraşul e aşezat între malul drept al Dsebimn-ului şi e tăiat de multe canale mari îmi aminteau

Veneţia. Numai că clădirile de aici, din cărămizi şi scânduri, se deosebesc mult de palatele din vechiul oraş al Dogilor.

Palatul prinţului în schimb era fastuos, cum numai un stăpânitor bogat şi-ar putea îngădui. Şi tocmai de ceea ce am fi vrut să ne ferim... se-ntâmplă acum, căci atunci când maşina noastră intră, în sunete de goarne, în curte, garda de onoare a prinţului se rândui de ambele părţi ale scării pe care ne conduse primul ministru, cu toată cinstea-cuvenită.

Într-o încăpere mare şi mobilată cu mult lux, furăm rugaţi să aşteptăm puţin, apoi Randschit dădu în lături o perdea şi, înclinându-se adânc, ne pofti să intrăm.

Pătrunserăm într-un cabinet de lucru mobilat europeneşte, iar de la masa de scris se ridică maharadjahul Mahab Singh şi ne ieşi în întâmpinare.

Făcea o impresie cât se poate de distinsă şi simpatică, părând a fi în vârstă de vreo şaizeci şi cinci de ani. Purta un costum elegant, de culoare închisă, şi pe cap un turban alb, prins cu o minunată agrafă de diamante.

— Bună ziua, domnilor, ne salută el într-o germană fără cusur, mă bucur foarte mult că am prilejul să vă fac cunoştinţa.

După ce ne strânse mâinile, ne rugă să luăm loc în scaunele din faţa biroului.

— Ministrul meu mi-a şi comunicat de atacul dat asupra d-voastră, urmă el, reluându-şi locul la masa de scris. Poate că aţi aflat de faptul că, acolo sus, în trecătoarea Pir Pandschal, viata călătorilor nu mai e în siguranţă.

— Da, Alteţă, am auzit asta încă pe când ne aflam In Jehlam, răspunse Marian. Dar cred că în fiecare tară se iveşte câteodată o bandă care face nesigur un loc anumit.

— Părerea mea însă e că aici e vorba de lucruri mai serioase, zise prinţul, cu glasul turburat, căci,

ca mai peste tot în vremurile astea, şi tronul meu e primejduit, fără să ştiu de către cine. Am însă unele dovezi că poporul e atâtat mereu împotriva mea.

— În cazul acesta, v-am veni cu mare plăcere în ajutor, Alteţă, zise Marian. Noi am mai făcut şi prinţului din Nepal un serviciu asemănător.

— Ştiu asta, domnilor, şi de aceea am fost foarte bucuros când mi s-a vestit vizita d-voastră. Da, vroiam să vă fac rugămintea aceasta, dar văd că mi-aţi luat-o înainte cu atâta amabilitate. Ajutaţi-mă, domnilor!

— Vom începe chiar imediat, Alteţă, răspunse Marian. Aveti vreo bănuială?

— Nu, răspunse prinţul, cu hotărâre. M-am gândit în fel şi chip, dar nu cunosc niciun om care să caute să mă răstoarne de pe tronul ce l-am moştenit de la părinţi.

— Succesiunea la tron e asigurată:

— Da, fiul meu Akbar îmi va lua locul, când Atotputernicul mă va chema la el.

— Mai aveţi şi alţi copil, Alteţă?

— Da, un fiu măi tânăr, Gulab, şi o fiică: Meghawa.

Marian se cufundă în gânduri şi pe mine mă cuprinse o anumită bănuială împotriva fiului mai tânăr. El era exclus dela moştenirea tronului, numai dacă n-ar căuta să dobândească prin forţă propriul loc.

— Fiul d-voastră, Akbar, e iubit de popor, Alteţă?, îmi întrerupse gândurile Marian

— Ca să fiu sincer... nu prea, răspunse prinţul cu şovăială. Akbar e foarte mândru şi face impresie rea din pricina asta.

— Atunci fiul d-voastră Gulab o fi altfel, zise Marian într-o doară. De obiceiu aşa se-ntâmplă.

— Foarte adevărat. Gulab e într-adevăr un om bun. I-am dat pe mână armata mea şi soldaţii s-ar duce la moarte pentru el.

Lauda aceasta a părintelui îmi întări bănuiala, căci dacă cineva are armata cu el, îi e foarte uşor să dea jos de pe tron pe un altul şi să sa urce el.

Marian scutură capul, ca şi cum ar fi alungat un gând, apoi întrebă:

— Am observat o neliniște mare în palat, Alteţă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, răspunse prinţul, vroiam tocmai să v-o spun şi în acelaşi timp să vă cer scuze pentru faptul că va trebui să locuiţi într-un turn vechi al palatului meu. Fiica mea Meghawa se căsătoreşte peste trei zile aşa că de câteva săptămâni casa e plină de oaspeţi.

— Viitorul dv. ginere face parte şi el dintr-o familie princiară? întrebă Marian.

— Da, aparţine celei mai de seamă familii din ţara mea.

— Fireşte că, sarcina noastră va fi oarecum îngreunată din pricina agitaţiei ce domneşte aici, dur pe de altă parte putem face cercetările mai neobservaţi. S-au făptuit atentate împotriva dv. personal?

— Da, şi încă foarte viclene. Astfel, de pildă, am găsit într-un rând, cu totul întâmplător, în mâneca hainei mele un ac, în care m-aş fi înţepat cu siguranţă dacă aş fi îmbrăcat haina. Şi acul acesta fusese muiat într-o otravă foarte puternică. Am găsit otravă şi în mâncărurile cari mi se aduceau şi de atunci pus bucătarul să le guste el întâi, sub ochii mei.

— Asta e foarte îngrijorător, zise Marian, şi chestia cu acul otrăvit dovedeşte că aveţi un duşman foarte primejdios şl viclean. Puteţi avea încredere în servitorii dv. personali?

— Cred că da. Sunt de ani de zile în serviciul meu şi aş putea spune că-mi sunt foarte credincioşi.

— Trebuie să cercetez lucrurile în linişte, zise Marian, în primul rând voi căuta să observ în taină

pe cei ce vă înconjoară. Câci făptuitorul trebue să...

Prietenul meu îşi întrerupse vorba şi privi încordat spre o perdea din spatele prinţului, care începuse să se mişte. Ştofa grea se despărţi în două şi un tânăr Indian, în uniformă pompoasă, intră în odaie.

Prinţul se ridică şi făcu prezentările.

— Fiul meu cel mai tânăr, zise el radios şi mândria părintească îi lucea în ochi.

Şi avea şi de ce să fie mândru, când prinţul Gulab făcea o impresie cât se poate de bună. Avea o figură foarte simpatică şi inteligentă, un trup minunat şi cu noi, se arăta de o amabilitate fără seamăn.

După ce se scuză faţă de noi, Gulab schimbă câteva cuvinte cu tatăl său în limba ţării, apoi îşi rămas-bun in chip cât se poate de politicos apoi părăsi încăperea.

— Ei, cum vă place fiul meu? întrebă prinţul. N-aveam dreptate când susţineam că are de ce să fie iubit de toţi ?

— De, Alteţă, cred şi eu asta, răspunse Marian. Fiul dv. e un om atât de minunat cum nu întâlneşti mulţi. Dacă ne îngăduiţi, Alteţă, vom merge acum în încăperile noastre, ca să scuturăm niţel praful de pe noi.

— Vă voi conduce chiar eu, se oferi prinţul, cu bunăvoinţă. Poftiţi, domnilor.

IV
O LOCUINŢĂ PRIMEJDIOASĂ

NE CONDUSE prin întreg palatul, prin coridoare lungi, pe lângă unghere întunecoase, urcarăm şi coborârîra scări. Nu era uşor să ne întipărim în minte drumul, şi prinţul, oare observă probabil mutra mea îngrijorată, zise zâmbind:

— Fireşte că vă stau la dispoziţie servitori, cari vă vor arăta tot palatul, până veţi cunoaşte singuri

toate drumurile. Iata, acum am ajuns. Vă voiu chema Ia masă.

Deschise o uşă de metal artistic lucrată şi ne invită să intrăm într-o cameră mobilată oriental.

— Socot că aici, ar putea locui credinciosul dv. însoţitor, Pongo, zise el, pe când dv. domnilor, veţi căpăta două odăi alăturate la etajul de deasupra. Urmaţi-mă, vă rog.

Desfăcu o perdea din peretele de peste drum si deschise o uşă care se afla îndărătul ei. O scară îngustă ducea în sus la un coridor mic, din care porneau iarăşi doua uşi în odăile luxos amenajate pentru noi şi cari — spre mulţumirea noastră — comunicau printr-o uşă între ele. La întrebarea noastră, prinţul ne lămuri că nimeni afară de noi, nu mai locueşte în turnul acesta lateral. De la fereastră ne arătă, că Ia cel mult un metru distanţă, se afla zidul larg care înconjura întreg palatul. Creasta zidului era aproape la aceeaşi înălţime cu fereastra odăii lui Pongo.

Prinţul se despărţi de noi după ce ne mai spuse că puteam chema servitorul bătând într-un gong mare din coridor.

Mă spălai şl îmbrăcai haina pe care tânărul servitor chinez mi-o curătase şi călcase de minune în hanul lui Tsao, apoi mă dusei în odaia lui Marian şi îl întrebai în şoaptă:

— Ia spune, Mariane, ce părere ai tu de Gulab acela? E un om foarte simpatic, nu e aşa?

Prietenul meu mă privi înveselit.

— Te aştepţi să-ţi spun, de sigur, că-l bănuiesc, zâmbi el. Deşi te-ai stăpânit cât ai putut, eu totuşi ţi-am ghicit gândurile şi sentimentele. Şi părerile tale sunt în oarecare măsură îndreptăţite, dar ar fi greşit să te încâlceşti în ele, căci adesea te-nşeală tocmai cele mai smintite sentimente.

— Ei, da, încuviinţai eu, dar nu pot scăpa totuşi de o anumită bănuială împotriva lui. Prea suspectă a fost ivirea lui bruscă în odaie, tocmai când tu vorbeai despre duşmanul prinţului.

O bătaie în uşă ne întrerupse şi, la încuviinţarea noastră se ivi servitorul care ne comunică, într-o englezească fără cusur, că prinţul ne invită la masă.

Ca de obicei, Pongo refuză cu îndârjire sa ia parte. Aranjam ca mâncarea să-i fie adusă în camera. Noi furăm conduşi însă într-o sală imensă, în care se aflau vreo treizeci de persoane.

Mahab Singh ne prezintă şi în primul rând, luarăm cunoştinţă cu fiul său mai mare Akbar. Mi-l închipuisem mult mai impunător şi mai mândru, dar spre plăcuta mea dezamăgire, văzui un tânăr foarte serios şi simpatic, însă foarte deosebit de fratele său.

Ne înclinarăm apoi în faţa Meghawei, tânăra logodnică. Era nespus de frumoasă, dar făcea şi ea o impresie foarte serioasă şi tristă, aşa că avui îndată simţimântul că nu prea îi era plăcută căsătoria pe care trebuia s-o facă.

Totuşi, Raubir, logodnicul ei, era un bărbat foarte frumos şi simpatic, care părea s-o iubească mult, după cum dovedea atitudinea sa.

Fui prezentat şi celorlalţi oaspeţi, tot unul şi unul, prinţi şi înalţi demnitari din ţările învecinate.

Tocmai eram recomandat unui ministru cu numele de Kalischka, reprezentantul unei ţări muntoase de la nord. Şi când văzui pe bărbatul acesta întunecat, ai cărui ochi se aţinteau asupra-mi cu neîncredere, mă străbătu bănuiala că în jocul politic de aici erau amestecate, poate, şi alte ţări, cari urmăreau să-şi întărească puterea de pe urma unei schimbări de tron. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci aveam o sarcină foarte grea.

Ni se dăduse locul de cinste lângă prinţ, care în lot cursul mesei îmbelşugate, discuta cu însufleţire cu noi. Mahab Singh colindase mult prin lume şi era un om foarte cult. Cât de deosebit era el de vechii despoti cari domniseră înainte vreme peste această ţară minunată !

După masă, oaspeţii se retraseră ca să-şi petreacă ceasurile călduroase în odăile răcoroase. Pentru seara, prinţul aranjase o plimbare generală pe fluviul Dşilam, şi drumul aveam să-l facem cu bărci cu motor până la uriaşul lac Wular.

Servitorul nostru ne conduse înapoi în turn, dar de data asta ne întipărirăm mai bine în memorie, drumul. Pongo stătea culcat pe pat, dar, sări jos când intrarăm şi întrebă:

— Massers descoperit om rău?

— Nu, dragă Pongo, râse Marian, chiar atât de uşor nu merge. Dar cred că am o bănuială.

— Kalischka, nu mă putui reţine să strig, fără îndoială că stă în legătură cu Gulab.

— Ah, pentrucă a ciocnit paharul cu el? zâmbi Marian. Robert, cred că te-ai înşelat în ideile tale. Fireşte, nici mie nu mi-e simpatic omul acesta şi vom fi cu băgare de seamă, dar asta nu trebue să ne facă să credem că am şi rezolvat chestia. În sfârşit, acum să ne culcăm şi noi şi să dormim. Pongo, diseară va trebui să vii şi tu cu noi, căci facem o plimbare pe apă.

În vreme ce Uriaşul se întinse iarăşi în patul său, noi urcarăm în odăile noastre. Aş fi dorit mult să stau de vorbă cu Marian, să-i împărtăşesc părerile mele, dar el făcu un gest de împotrivire şi-mi spuse că se simte prea obosit. Ştiam bine însă că voia să fie singur.

Cam indispus intrai în odaia mea, stătui câteva clipe în faţa patului, apoi, deoarece nu eram deloc obosit, hotărâi să privesc mai bine afară pe fereastră, ca să mă orientez puţin asupra împrejurimilor.

Din păcate, nu putui vedea decât zidul, căci pe una din părţi curgea Dşilam-ul, iar cealaltă era mărginită de o pădure deasă. Plictisit, tocmai vroiam să mă retrag, când zării ceva care mă făcu să cred la început că visez: dealungul zidului mergea o panteră enormă.

Primul meu gând fu că venise probabil din pădure, dar păşea atât de nepăsâtoare pe poteca de piatră încât ajunsei la încredinţarea că e vorba de un animal îmblânzit, căci mulţi prinţi Indieni dau drumul în timpul nopţii unor tigri şi pantere, pentru paza palatelor lor.

Înmărmurit priveam minunatul animal, care se apropia încet. Ajunse direct sub fereastra mea şi în clipa următoare... zburară aproape pe fereastra deschisă a odăii lui Pongo.

O clipă rămăsei ca împietrit, apoi mă repezii la masă, luai pistolul şi strigai prin uşa deschisă ce dădea în odaia învecinată:

— Mariane, repede, o panteră în camera Iui Pongo !

Prietenul meu sări din pat, iar eu dădui buzna pe coridor şi mă rostogolii pe scară; imediat în urma mea, venea Marian. Când deschiserăm uşa spre odaia lui Pongo, ni se înfăţişă o privelişte ei im nu poate fi mai grozavă şi frumoasă în acelaşi timp.

Pongo al nostru, uriaşul aceia cu atâtea însuşiri minunate, nu putea fi luat prin surprindere nici de o panteră. Smulsese pătura groasă de pe masă, şi-o infăşurase în jurul braţului stâng şi în felul astfel apărat îl întinse în faţa panterei, care se ridicase pe labele dinapoi, ca să-şi înfingă colţii şi ghiarele în pătură.

Pongo se pregătea tocmai să lovească cu enormu-i cuţit de spintecat rechini. (Vezi ilustraţia 36 de pe copertă). Fără să-şi întoarcă spre noi capul, el lovi cu toată forţa-i uriaşă...

Era o lovitură de maestru, căci uriaşa fiară se cutremură, rămase câteva clipe pe loc, în vreme ce Pongo scotea din trupul ei arma-i grozavă, — apoi trupul vărgat se clătină, pentru ca în cele din urmă să se rostogolească pe podea.

— Minunat! exclamai eu, entuziasmat. Pongo, eşti un om extraordinar!

Nici Marian nu-şi precupeţi laudele, în vreme ce uriaşul înălţă doar din umeri şi zise:

— Tigri foarte proşti. Face prea multă gălăgie, mişcat prea încet.

Atât şi nimic mai mult...

Marian bătu într-un gong fixat în fata uşii lui Pongo, şi când servitorul nostru se ivi, prietenul meu îi arătă doar pantera.

— Oh, ăsta e Mahmud, pantera stăpânului nostru, Gulab! strigă Indianul speriat.

— Aşa? făcu Marian. Dar cum a ieşit fiara din cuşca ei?

— Stăpâne, asta nu ştiu. Numai stăpânul nostru se ocupa de animalul, care era foarte rău fată de ceilalţi.

— Cheamă pe Alteţa Sa încoace! porunci Marian, — şi servitorul dispăru imediat.

După câteva minute, Mahab Singh veni intr-un suflet.

— Asta e de necrezut, domnilor! exclamă el, după ce privi încremenit la cadavrul panterei. Zău nu pricep cum fiara a putut scăpa din cuşcă, căci cheia o are fiul meu Gulab. Spune-i să vie repede aici! porunci servitorului.

Gulab nu se lăsă mult aşteptat. Rămase o clipă ca împietrit, apoi se înroşi şl bâlbâi:

— Asta e cu neputinţei

Caută cu înfrigurareîn brâul veştmântului său de mătase, apoi exclamă:

— Trebuie să fi pierdut cheia, dar cine să fi deschis cuşca? Nimeni nu putea doar să se apropie de animal.

— O cuşcă poate fi deschisă şi de la depărtare, unde eşti la adăpost, zise Marian calm. Dar, îngăduiţi-mi o întrebare, Alteţă: când aţi avut cheia ultima oară?

— Azi după amiază, răspunse Gulab, fără să şovăie. I-am arătat ministrului Kalischka pe Mahmud al meu şi în scopul acesta am intrat chiar în cuşcă.

— Kalischka! şi îmi frecai mâinile mulţumit, căci presupunerea mea se dovedea îndreptăţită.

— Aţi plutit în mare primejdie, zise prinţul Mahab Singh, căci fiul meu a locuit vreme îndelungată aici şi pantera era obişnuită să vie la el şi să facă plimbări scurte pe creasta zidului.

— Atunci a fost foarte firesc să alerge îndată aici, zise Marian. Mă gândesc că vreun servitor a deschis din greşeală cuşca, sau, poate, pentru a-şi arăta curajul, dar fără să ţie seamă de urmări.

Mahab Singh îi aruncă o privire pe furiş şi zise:

— Îţi mulţumesc că vrei să explici astfel întâmplarea, domnule Farrow. Dar eu am părerea mea şi voiu încerca şă descopăr pe vinovatul care-a deschis cuşca şi fii sigur că îşi va primi pedeapsa meritată.

Lovi in gong şi imediat veniră câţiva servitori cari duseră afară trupul greu al panterei. Apoi prinţul zise:

— Domnilor, îmi e cât se poate de neplăcut că v-a ameninţat o astfel de primejdie în casa mea. Aveţi toată încrederea că voi ştii cum să găsesc pe vinovaţi. Acum vă rog să mă scuzaţi căci vreau să pornesc cercetări amănunţite.

După ce părăsi odaia împreună cu fiul său, zisei lui Marian:

— Să-l ia la rost pe fiul său Gulab şi pe ministrul Kalischka acela, îşi va putea cruţa în modul acesta altă osteneală.

— Cred însă că şi osteneala asta va fi zadarnică, zise Marian, îngândurat. Fireşte. În prima clipă am fost şi eu surprins de coincidenţa ciudată, dar chibzuind mai îndelung am ajuns Ia altă explicaţie. Nu cred că Gulab are vreo vină în chestia asta.

— Atunci, eu în locul tău, aş căuta să-l fac cam necăjit. Cred că lucrurile sunt limpezi ca lumina zilei. Se pusese la cale înlăturarea noastră, ca duşmani primejdioşi, cu ajutorul panterei.

— Tocmai aici e buba, zâmbi Marian, lucrul e prea limpede. Şi asta mă nelinişteşte.

— Atunci, eu în locul tău, aş căuta să-l fac şi puţin limpede, zisei, necăjit. Dar acum mă duc să

mă culc şi eu niteluş.

Urcai în odaia mea şi mă trântii pe pat, punând revolverul la îndemână. După câtva timp adormii şi începui să visez despre patria mea minunată, pe care n-o mai văzusem de ani de zile.

Dar, ca tot ce e frumos pe pământ, şi visul meu avea să fie turburat, şi încă într-un fel foarte neplăcut. Mă trezii sirntindu-mi trupul zgudâit cu putere, şi când vrui să mă ridic, pe jumătate adormit cum eram, simţii în jurul gâtului un lanţ subţire care se strângea mereu.

Zadarnic dădui din mâini, nu-l puteam înfrânge pe duşmanul viclean. Mi se întunecă înainte ochilor, încercai să strig, dar latul ucigaş mă strângea tot mal mult.

Totuşi, zvârcolelile mele înaintea îmi aduseră salvarea, căci dădui peste etajera pe care îmi pusesem armele şi izbutii s-o răstorn. În aceeaşi clipă văzuiîn prin ceaţă făptura lui Marian, auzii un strigât, apoi strânsoarea din jurul gâtului meu slăbi.

Cu o smucitură puternică Marian rupse şnurul subţire şi cu un simtimânt de fericire nespusă răsuflai în voie.

Mă ridicai repede şi privii în juru-mi. Dar pe duşmanul meu nu-l putui zări nici acum. Uluit îl întrebai cu glas răguşit pe Marian:

— Cine... cine a făcut asta?

— Nu ştiu — răspunse prietenul meu, îngrijorat. Cum te simţi?

— Mai bine... Cum de a fost cu putinţă aşa ceva ?

— Palatele vechi îşi au tainele lor, răspunse Marian, cu seriozitate. Poate că nici prinţul n-o ştie, altminteri te-ar fi atras atenţiunea. În ziduri trebue să fie ganguri şi pe deasupra patului e o clapă, prin care poate îi ucis foarte lesne un om adormit, am văzut numai o mână cafenie care trăgea de laţ. Când am sărit încoace, mâna a

dispărut şi clapa s-a închis fulgerător. Ia să încercâm dacă n-o putem deschide.

— Doamne Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat cu Pongo? strigai, speriat. Oare ucigaşul să-l fi omorât pe el întâi, înainte de a veni sus?

Nici nu-mi sfârşii bine vorba, că Marian şi dădu buzna pe uşă, dar după câteva clipe se ivi Pongo şi eu răsuflai uşurat.

— Pongo n-o observat nimic, zise el. În odaia de jos lipseşte tapetul de lemn dela căpătâiul patului. Instalaţia blestemată pare să existe numai în camera aceasta.

— Ia să încercăm dacă putem deschide clapa!

Cu ajutorul unui cuţit Marian găsi crăpăturile cari nu puteau fi descoperite decât atunci când le căutai cu mare atenţiune. Şi când mai veni în ajutor Pongo cu cuţitul său enorm, sări deodată în sus clapa mare de vreo jumătate metru pătrat. Se ivi o gaură întunecoasă, în care Marian îndreptă lumina lămpii de buzunar.

— Duce o scară în jos — zise el — şi deoarece nu se zăreşte niciun gang lateral, înseamnă că instalaţia aceasta se află numai ad în cameră. Va trebui pe urmă să cercetăm afară dacă nu cumva se găseşte în perete o uşă ascunsă. Deoarece scara merge drept în jos, ştiu aproximativ locul unde trebue s-o căutăm.

— Eu unul nu mai dorm aici, spusei.

— Fireşte că nu, răspunse Marian. Haide, Pongo, vom duce paiul ţn odaia mea.

Îi urmai pe camarazi cari duseră în camera alăturată patul greu, şi Marian îmi porunci:

— Robert te vei culca iarăşi şi vei dormi. Stii că diseară facem plimbarea pe apă.

M-am supus şi după câtva timp dormeam adânc.

V
O DESCOPERIRE SURPRINZĂTOARE

— SCOALĂ ROBERT, a sosit vremea !

Marian mă scutură şi eu sări în sus, speriat.

— E târziu? Îl întrebai.

— Peste o jumătate de ceas pornim, râse prietenul meu. Grăbeşte-te, ca să mai ai vreme să mănânci ceva. Ţi-am adus bucatele de la masă acum o jumătate de ceas, căci îmi puneam că somnul îţi va face mai bine ca mâncarea.

— Mulţumesc, Mariane ! Pai nu vrei să căutăm uşa secretă înainte de-a porni la drum?

— Am fost mai harnic ca tine, râse prietenul meu. Uşa am găsit-o repede, era acoperita cu dibăcie de plante agăţătoare. Am pus apoi pe servitorul nostru să-mi aducă nişte unelte, am stricat broasca uşii şi, afară de asta, clapa din odaia alăturată, am bătut-o atât de bine, încât nu mai poate fi deschisă. Aşa dar, putem fi liniştiţi în privinţa. asta.

Merserăm în odaia alăturată şi îmbucai ceva la repezeală, din mâncarea pregătită de Marian. Tocmai când eram pe sfârşite, se ivi servitorul nostru şi vesti că prinţul ne aşteaptă.

Iată-ne adunaţi cu toţi la o laolaltă, străbătând parcul spre malul Dşilam-ului. Acolo se aflau două bărci mari cu motor, moderne, în cari luarăm loc. Prinţul stărui să rămânem în apropierea lui şi ne arătă locurile la prora uneia din bărci. Lângă noi şedeau fiii săi şi logodnicii — Maghawa cu chipul trist, Raubir foarte vesel.

Mai erau două ceasuri până să se înopteze şi după un ceas ajunserăm la uriaşul lac Wular, care are o întindere de vreo două sute şapte zeci şi cinci de kilometri pătraţi. Mai zăbovirăm vreun ceas pe apă, apoi se lăsă noaptea şi pornirăm înapoi, în lumina reflectoarelor.

Observai acum că Marian devenise neliniştit. Mă aplecai spre el şi-l întrebai în şoaptă:

— Ce ai, Mariane?

— Aş vrea mai bine să stau la pupă, răspunse el. Nu prea mi-a plăcut să am oameni în spate.

Găsii că are dreptate, dar vorbele lui îmi stricară tot cheful, căci trebuia să mă gândesc, mereu la grozavul laţ care-mi fusese aruncat în jurul gâtului.

Devenii şi mai neliniştit când Gulab se ridică şi se târî spre fundul bărcii. Acum îl ştiam pe duşman în spate şi mă aşezai în aşa fel ca să fiu pe jumătate întors spre interiorul bărcii. Din păcate nu puteam vedea unde stătea ministrul Kalischka, dar eram încredinţat că Gulab vorbea acum cu el.

Tocmai când îmi treceau acestea prin gând, prinţul se înapoiă şi îşi reluă locul.

Alunecam pe dinaintea unei păduri dese, când motorul bărcii se opri brusc. Conducătorul cârmî îndată spre mal şi un servitor legă cablul de ancorare de un copac puternic.

A doua barcă acostă şi ea când observă accidentul, şi în vreme ce conducătorul lucra de zor la motor, eu priveam pădurea din faţa noastră.

Deodată, îmi zburară ceva pe dinaintea ochilor. Crezui la început că era un gândac mare, dar când lucrul se repetă de câteva ori, devenii cam nervos. „Gândacii" veneau toţi de pe de lături şi le plăcea mult se vede să bâzâie în jurul capului meu.

În interiorul bărcii fusese aprinsă lumina la faruri şl ea se răsfrânse pe capetele noastre.

Deodată îl auzii pe Marian mormăind:

— Pentru numele lui Dumnezeu, apleacă-te, caci săgeţile pot fi otrăvite, ele ne sunt destinate numai nouă.

Înspăimântat, mă aplecai neobservat, dar în aşa fel ca eram apărat acum de peretele de bord. În aceeaşi clipă se auziră ciudatele zgomote.

Abia acum avui răgazul să chibzuiesc la vorbele lui Marian. Săgeţi... otrăvite?

Dar iată că motorul nostru începu să funcţioneze iar, barca fu desprinsă, şi alunecarăm repede pe fluviu în jos. Abia după câtva timp însă, cutezarăm să ne ridicăm capetele.

Vroiam să vorbesc cu Marian cu privire la atacul acesta viclean, dar în aceeaşi clipă Akbar, fiul mai

mare al prinţului, care în timpul panei se aţinuse pe lângă motor, veni spre proră şi zise:

— Deranjamentul a fost provocat, — probabil de cineva care vruse să facă o glumă şi a turtit cu un cleşte conducta de benzină. E o glumă proastă.

Îmi dădui seamă îndată cum stau lucrurile... Arcaşii erau ascunşi în pădure şi un complice din barcă provocase deranjamentul la timpul potrivit.

În vreme ce prinţul cu însoţitorii săi făceau diferite presupuneri cine ar fi putut face această glumă proastă, Marian era cufundat în gânduri şi eu nu vroiam sa-l tulbur. Abia când ajunserăm la palat ridică el capul şi zise ca pentru sine:

— Da, aşa trebue să fie.

Din păcate nu i-am putut întreba de însemnătatea acestor cuvinte, deoarece prinţul nu-i mai dădu drumul. Mai luarăm o mică gustare, apoi toţi oaspeţii se împraştiară.

Băgai de seamă că ministrul Kalischka se despărţi foarte politicos de Gulab. făcând cu prilejul acesta nişte ochi ca vechii Auguri din Roma.

Fireşte că îndată ce furăm în odăile noastre, împărtăşii lui Marian observaţiile mele.

— Robert, zise el foarte serios, ţi-am mai spus că ideea ta e greşită. L-am observat bine pe Gulab şi afirm cu toată siguranţa că-l socot cu desăvârşire nevinovat. Sunt însă pe o urmă, care cred că e cea mai bună. Numai că nu-ţi pot spune încă nimic, deoarece mă tem că nu te vei putea stăpâni să nu te dai de gol. Şi, acum, vom încerca să demascăm pe făptaş.

— Cum, chiar acum noaptea? întrebai, mirat.

— Da. Am şi vorbit cu prinţul. Uite, inelul acesta ne îngăduie intrare liberă pretutindeni şi sentinelele de afară şi din palat trebue să ne sprijine în toate privinţele.

Marian îşi luă lampa de buzunar şi revolverul, eu făcui la fel, apoi coborârăm binişor scara şi

intrarăm în odaia lui Pongo. Uriaşul Negru sări imediat în picioare.

— Pongo, acum e acum! zise Marian.

— Foarte bine, Masser! se bucură Uriaşul. Prindem om rău.

Prietenul meu deschise încetinel uşa, ascultă cu încordare câteva momente, apoi ne făcu semn să-l urmăm.

Observarăm îndată că sentinelele erau la posturile lor, căci aproape din douăzeci în douăzeci de metri, eram opriţi. Marian arăta atunci inelul şi soldaţii îşi luau imediat poziţia.

Marian ne conduse la primul etaj şi se opri în faţa unei uşi, în care bătu încet. Apoi ne şopti să aşteptâm. îşi spuse numele, când un glas bărbătesc întrebă dinăuntru cine e, şi se strecură pe uşă.

Trecu destul de mult până ce uşa se deschise iar. îndărătul lui Marian ieşi un Indian tânăr, care ne fusese şi el prezentat in cursul zilei, dar al cărui nume îl uitasem.

Marian bănui probabil situaţia, căci îl recomandă încă odată :

— Dragă Robert, acesta e domnul Rintschawa, noul nostru tovarăş. Nici nu ne-am fi putut dori unul mai bun, căci două pasiuni puternice îl îndeamnă să ne ajute.

Acum îmi adusei aminte: acest Indian tânăr şi foarte simpatic, făcea parte dintr-una din cele mai distinse familii ale ţării, — tatăl său era ministru al prinţului şi familia sa locuia chiar în palat.

Ne strânserăm mâinile, apoi Marian întrebă încet :

— Aşa dar, trebue să mergem în cealaltă aripă a castelului? Vă rog să fiţi cu băgare de seamă şi să nu faceţi sgomot!

Ne furişarăm din nou ca nişte fantome prin coridoarele şi sălile lungi ale palatului, pretutindeni furăm opriţi de sentinele şi când ajunserăm într-un gang mai lat, ele erau şi mai numeroase.

— Aici locuiesc oaspeţii cei mai distinşi, îmi şopti Marian.

Deodată scârţâi o uşa şi Marian stinse lampa. Ne pitirăm îndărătul unei coloane şi mai mult simţirăm decât auzirăm că o făptură trece pe dinaintea noastră. Sentinelele o opriră dar individul părea să aibă şi el un talisman ca al lui Marian.

— După ei ! şopti prietenul meu şi pornirăm in vârful picioarelor în urma omului misterios.

Din nou scârţâi o uşă şi îndată ne îndreptarăm paşii într-acolo. În odaie răsunară glasuri, în limba necunoscută nouă a Kaşmirului.

Acum îmi dădui seamă de ce-l luase Marian pe tânărul Indian, căci acesta îşi lipi urechea de uşă şi ascultă cu încordare.

După vreo zece minute Rintschawa se retrase Şi şopti:

— Repede înapoi, vor veni îndată ! Domnule Farrow, planul d-tale a fost bun, nu se poate să nu cadă în cursă, repede !

Pornirăm dealungul gangului şi când cotirăm pe după un colţ, Marian aprinse din nou lampa.

— Trebue să intrăm în odaia lui Pongo şi la dumneavoastră, şopti Indianul, în vreme ce alergam, acolo vor să pătrundă.

Ajunserăm în sfârşit în camera uriaşului, Marian îşi plimbă lumina lămpii de jur-împrejur şi Rintschawa arătă deodată spre un loc al peretelui care ducea afară.

— Aici e! zise el. Kalischka a explicat-o lămurit. Pe acolo vor să-şi trimeatâ acele otrăvite, ca să-l înlăture în primul rând pe Pongo.

— Ah! atunci vor aduce şi o lanternă, zise Marian, repede, trebue să vârâm perne sub pătura patului, ca să-i înşelăm.

Treaba se făcu repede, apoi ne aşezarăm, lângă zidul indicat de Rintschawa, lăsând un spaţiu de vreun metru şi jumătate între noi.

Deodată simţii un curent slab de aer. Uşa tăinuită trebuia, deci, să fi fost deschisă fără zgomot. Lumina orbitoare a unei lămpi de buzunar căzu pe patul lui Pongo şi în aceeaşi clipă zburarară două ace lungi, lucitoare, prin raza de lumină şi se înfipseră prin pătură, pătrunzând în perne.

Un hohot de râs se auzi.

Două făpturi se furişară in odaie; în clipa următoare Marian aprinse lampa, eu îi urmai pilda şi prietenul meu strigă;

— Sus mâinile !

Ca împietrit rămase Kalischka, ai cărui dinţi luceau prin barba neagră. Nu era omul care să se dea bătut fără împotrivire, — duse mâna fulgerător la buzunarul veştmântului său şi în clipa următoare luci în mâna-i ridicată unul din acele otrăvite.

Si atunci Pongo se repezi ca o panteră, mâna ticălosului se lăsă în jos şi după o luptă scurtă ministrul se prăbuşi, urlând. Pongo îi răsucise braţul.

Şi celălalt ticălos vru să facă o mişcare, dar uriaşul Negru îi dădu un pumn făcându-l să se rostogolească pe podea. Când Marian îi lumină faţa, scoase o exclamaţie de mirare, căci în faţa noastră, la pământ, nu zăcea Gulab, ci Raubir, viitorul ginere al prinţului.

— Da, da, făcu Marian zâmbind, am bănuit eu. Am prins o privire pe care o schimbase cu Kalischka şi atunci am ştiut cum stau lucrurile. Acum să-l chemăm pe prinţ.

Lui Mahab Singh nu-i venea să-şi creadă ochilor când îi zări pe cei doi, pe cari noi îi legaserăm la repezeală. Dar Raubir, care îşi reveni cel dintâi, îi strigă furios adevărul în faţă, cum că avea de gând să cucerească tronul iar Kalischka pe acela al ţării învecinate, urmând ca apoi să creeze împreună un regat puternic. Bandiţii de la trecătoare şi arcaşii ascunşi în pădure, erau complicii lor.

Mahab Singh îşi chemă servitorii ca să-i ducă afară pe cei doi prizonieri, apoi ne zise:

— Domnilor, i-aţi cruţat în primul rând fiicei mele mari suferinţe. Am bănuit eu că nu se simţea fericită, dar mă gândeam că Raubir va izbuti să-i cucerească dragostea. Acum poate să-şi aleagă pe cine o îndeamnă inima.

Rintschawa veni în faţa prinţului şi zise cu hotărîre:

— Atunci cer eu mâna prinţesei, căci ne iubim.

— Bine! făcu prinţul surprins. Mi-am dat cuvântul, şi nu-mi rămâne decât să te iau de ginere.

— Mai râmaserăm câtva timp ca oaspeţi ai prinţului, apoi, într-o zi, ateriză un avion în faţa palatului şi pilotul său, un tânăr ofiţer, ne înmână o telegramă care ne chema în pustietăţile acoperite de gheaţă. Dar până să ajungem acolo, mai întâmpinarăm multe aventuri minunate, dragă George.

Sfârşitul volumului: DUŞMANUL MAHARADJHAULUI

In Numărul următor:

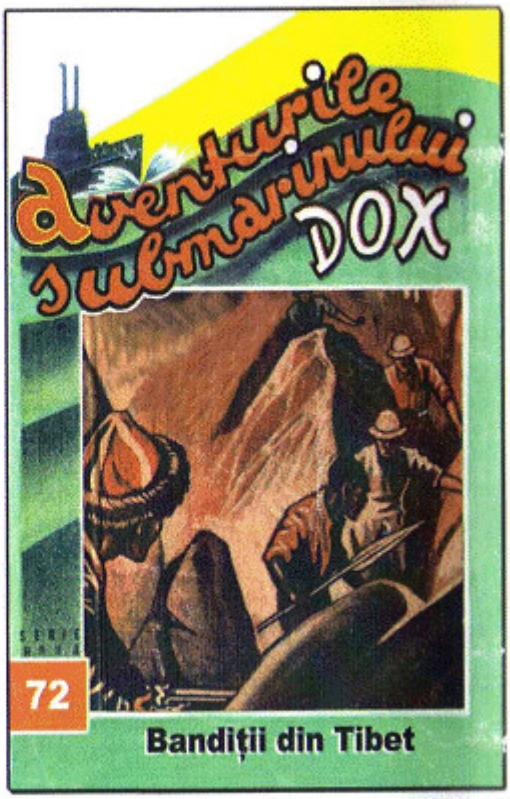

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro